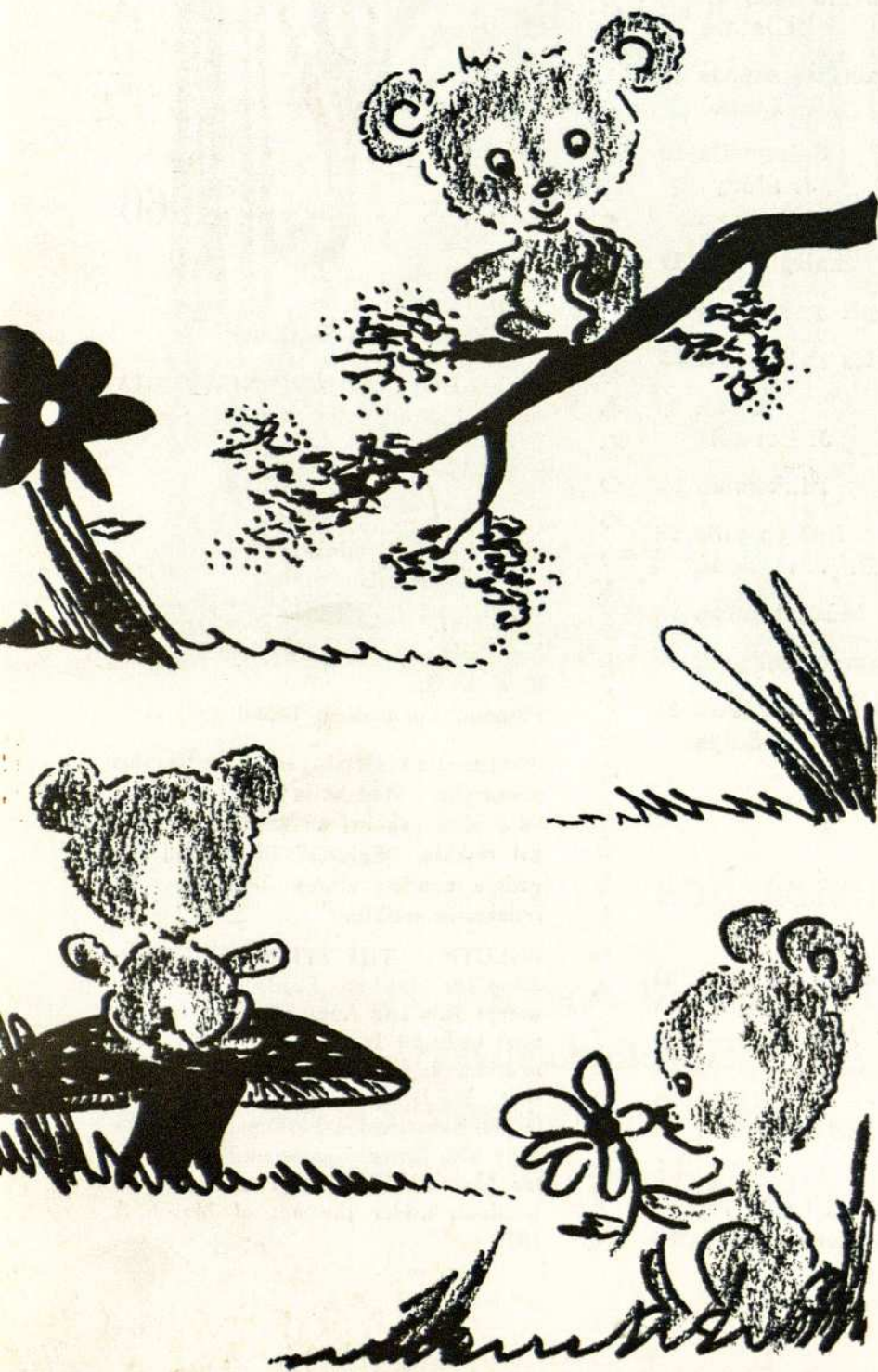

csúcs

1966

KOVAS

Nr. 3

turinys

Giesmė Šventam Kazimierui	3
Kariūno Arūno žygis	4
D. Augienė	
Naktuzė	7
A. Kašiubienė	
Skraidymo pamoka	8
Gintarė	
Pupučio pavasariškas sapnas	11
Linutė	
Šeimynėlė	16
J. Slėnys	
Konkursas "Eglutės"	
skaitytojams	19
Paslėpti paveikslai	20
Varlytės galvosūkis	21
Mama	22
J. Bertulis	
Linksmiau	27
Sniego pilis	28
B. Vindašienė	
Mūsų kūryba	29
Grupėmis deklamuojami eil.	30
Šventės ir vardinės	32
St. Yla ir A. Salys	

ilustracijos

Ses. M. Eucharista — psl.	1, 11, 32
A. Valeška —	3
N. Baniėnė —	4, 6
P. Osmolskis —	7, 22, 27
Aldona S. —	8, 13, 14, 15, 28
Ses. M. Imelda —	16, 17, 18

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut 06260

EGLUTĖ

▲ vienintėlis ▲
lietuviškas vaikų laikraštėlis
visame pasaulyje

3

kovas

1966

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

metams — \$4.00

atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

"EGLUTĖ"

Immaculate Conception Convent

R. F. D. 2,

Putnam, Connecticut 06260

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. "Eglutės" iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Connecticut. 06260. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

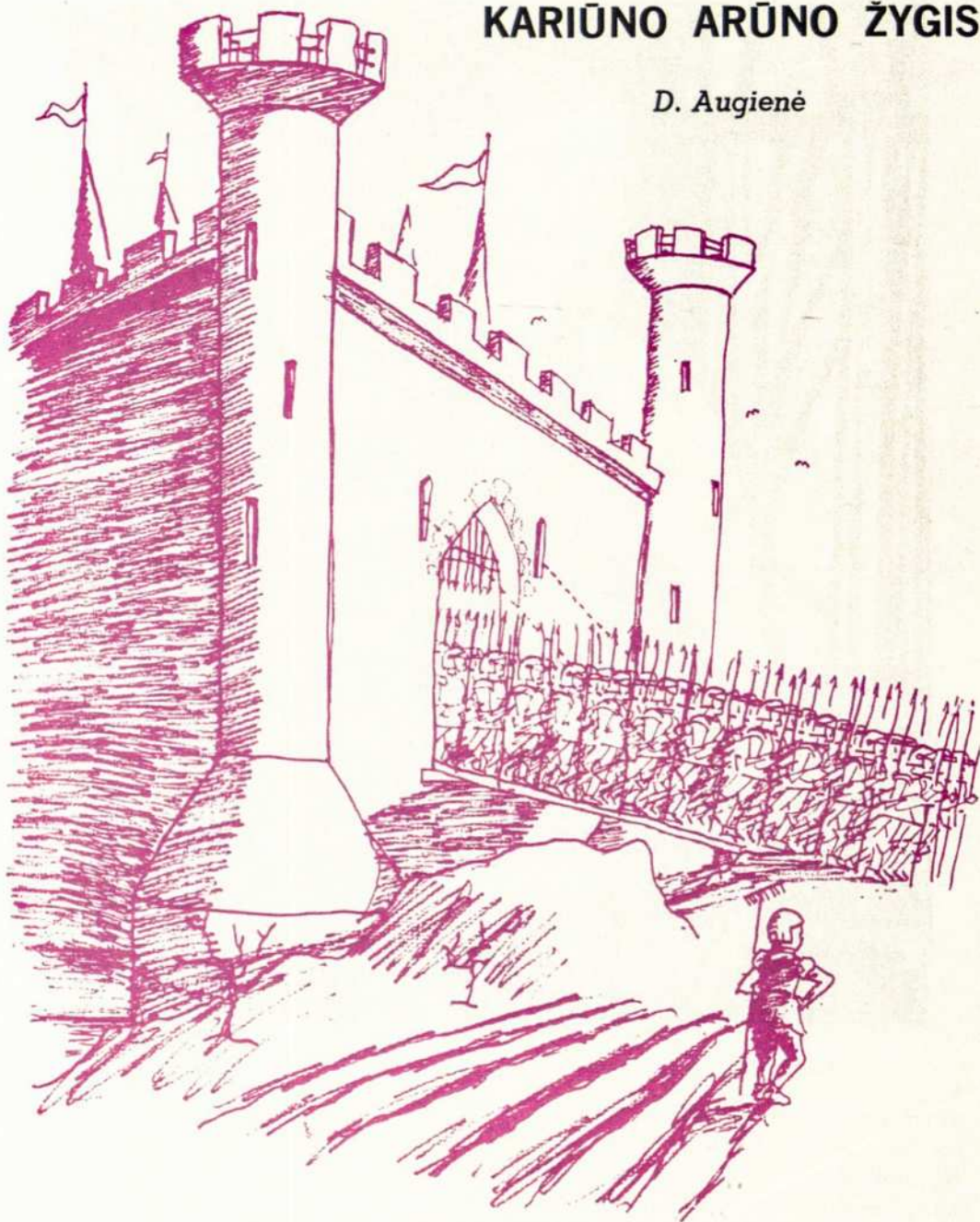

Giesmė Šventam Kazimierui

Šventas, šlovingas Tautos globėjau,
Žiedu pražydęs baltos lelijos!
Marijos žemei giesmę sudėjai –
Žadink jos garbę mūsų širdyje.

KARIŪNO ARŪNO ŽYGIS

D. Augienė

Seniai labai seniai, kai kraštas buvo pilnas stiprių pilių ir drąsių kunigaikščių, viename sodžiuje gyveno 11 metų berniukas, vardu Arūnas. Kai kiti vaikai žaidė ar karstėsi pilies akmeninėmis tvoromis, laidė iš medžio žievės padarytus laivelius pilies grioviuose, Arūnas sėdėdavo prie didžiųjų pilies durų ir stebėdavo karžygius, išjojančius į karą.

— Kada nors ir aš būsiu vienas iš jų, — kalbėjo jis. Ir jo akys švietė kaip žiburiai. Pilėnai šypsodavos tai girdėdami, o vaikai juokėsi iš jo kalbos. Arūno širdis irgi šypsojosi, kai jis svajojo apie šalimą,

skydą ir blizgantį, kaip žaltys, kalaviją. Apie ristą žirgą ir slibiną devyngalvį, kurį jis nugalės.

Vieną dieną, kai jis taip sėdėjo išisvajojęs, plačiai atsivėrė pilies vartai ir šauklys sutrimitavo. Susirinko pilies ir apylinkių gyventojai, vedami smalsumo ir baimės.

— Gerieji žmonės, mūsų šalies karalius praneša, kad kraštą terioja baisus gyvūnas. Jis nėra milžinas, nėra slibinas, tačiau didelis kaip namas ir storas kaip kūgis. Jo formos negalima nupasakoti. Keliauja jis baisiai staugdamas ir sugriauna viską, kas pasitaiko po kojų. Visi drąsiausi ir narsiausi krašto kariai bandė jį sulaikyti, bet veltui jų pastangos — jie žuvo.

Pilies gyventojai išsigando. Išsislapstė šieno gubose, po suolais, po lovomis ir trobų palėpėse. Arūnas sėdėjo nejudėdamas ir jo akys dar labiau ėmė blizgėti.

— Aš eisiu ir nugalėsiu tą baidyklę, — jis pasakė garsiai ir jo švelnus mažas balsas skambėjo kaip perkūnas. Galėjai girdėti, kaip visuose pakampiuose žmonės reiškė savo nusistebėjimą — "O-o-o", "Ah", "Oi"... Arūnas nužygiavo į pilį pas karalių, kuris sėdėjo aukiename soste. Koks mažas ir silpnutis atrodė Arūnas didžiulėje pilies menėje. Karalius, pamatęs berniuką, paklausė:

— Ar tai tu esi drąsiausias vyras visoje pilyje? — ir ėmė juoktis. Arūnas nesijuokė. Karalius pamatė berniuko akis žėrint kaip dvi įkaitusias žarijas ir jo veide jis skaitė didelį pasiryžimą.

— Drąsuoliai yra kaip kalėdinės dovanos, jų pasitaiko įvairaus amžiaus ir dydžio. Juos visus mes turime priimti ir vertinti, — pridūrė karalius nustojęs juoktis.

Buvo pakviesta karalienė, patarėjai, kalvis, ginklų ir kardų dirbėjai ir tarnai. Jie visi turėjo paruošti Arūną į žygį.

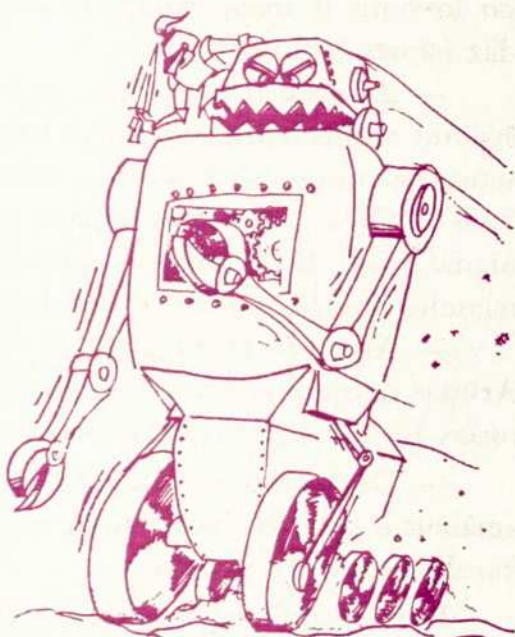
Dieną ir naktį girdėjai kūjus. Žiezirbos lėkė iš kalvės kamino kaip auksinės žvaigždės. Pagaliau darbas buvo baigtas ir Arūnas stovėjo pilies viduryje. Jo nauji šarvai, šalmas ir skydas taip blizgėjo, kad žiūrint į juos skaudėjo akys. Berniukas degė noru kuo greičiau išjoti baidyklės ieškoti. Keliais ir keleliais, kalvomis ir kalnais skubėjo drąsuolis, kol pagaliau pasiekė baisių uolų kalnyną, kur vienoje uoloje atrado senelį. Arūnas buvo mandagus berniukas. Jis gražiai pasisveikino ir pasisakė, ko ieškąs.

— Taip, aš žinau jį, tą siaubą. Žmonės jį padarė vienoje metalo dirbtuvėje vien iš neturėjimo ką veikti, ir paskui jie nebegalėjo jo suvaldyti. Jis paspruko jiems iš rankų lyg paukštis, ir jo niekas negali

sugauti. Jis yra padarytas iš senų ginklų, sulūžusių lempų, šalmų ir cinos. Vietoj kojų jis turi ratus, jo liemuo juda ant girgždančių spyruoklių, jo smegenys — tirpyta geležis. O rankos — geležinės replės. Ką aš sakau — tai žirklys, kurios viską žudo. Aš nematau, kad tau verta su juo susitikti, mielas vaike...

Kai jie taip sau kalbėjosi, jau iš toli pasigirdo baisus triukšmas ir, pirmiau negu Arūnas spėjo ką sugalvoti, priešais jį stovėjo baidyklė. Instinktyviai kirto vaikas kardu, tačiau tik žiežirbos pasirodė, nepalikdamos nė žymės. Baidyklė baisiai suriko. Kiekvienas jos narys staugė lyg šimtas garlaivio kaminų. Berniukas pasislėpė mažam olų plyšyje. Pabaisa daužėsi į akmenis, norėdamas pačiupti vaiką, bet negalėjo jo pasiekti.

— Aš jo nesukaposiu, — samprotavo vaikas. — Jis visas viena geležis. Aš nenukirsiu galvos, nes ten vienas plienas. Aš negalėsiu slibino įtikinti nusileisti, pasiduoti ar susitaikinti, nes tirpytos geležies smegenys juk negali protauti. Vienas yra kelias, kad jis susidėvėtų ir pats nustotų jėgų. Aš šoksiu ant jo kupros ir erzinsiu jį, kad jis siusdamas lėktų ir lėktų ir... sudiltų.

Taip ir padarė narsusis berniukas. Siaubūnas lėkė dieną ir naktį per pievas, miškus, slėnius ir pakriaušes. Skriejo per kalnus ir kalvas, net ežerų paviršiumi jis perplaukdavo lyg laivas, irdamasis savo visomis galūnėmis. Po to jis springdavo ir girgždėdavo kaip netepti ratai. Arūnas sėdėjo ant jo sprando, įsikibęs į jo geležinius karčius ir daužė jam per šonus ir galvą. Jo kardas jau buvo gerokai apgadintas ir jėgos seko, bet ir baidyklės galvoje buvo gilus randas. Jau buvo galima matyti, kaip verda jo ištirpusios smegenys ir pavojus vis augo, kad jie greitai sprogs... Vieną dieną pabaisa pasuko Arūno kunigaikščio pilies link. Jis buvo taip įsiutintas, kad lėkė visu savo greičiu, daug greičiau už žaibą, trenkė į kietus pilies akmenis, apsvaigo ir... subiro.

NAKTUŽĖ

A. Kašiubienė

Prie lango prigludus naktužė,
Žvaigždžių akimis žvelgdama —
Už lango berželis vis kužda,
— Tu miela, žemele, sava.

Jis kužda, kad nuostabią naktį
Pavasaris greitai ateis.
Naktužė žvaigždėtoji eina
Gimtosios tėvynės laukais.

Dar stūgauja rytmečio vėjas,
Ir toli mėlynuoja miškai;
Žibutės žiedelį pravėrę,
Saulutės jau žvalgos tyliai.

Padange jau grįžta paukšteliai,
Giesme jie žavia nešini;
Ir skleidžias medelių lapeliai,
Žalumo ir grožio pilni.

Arūnas suspėjo užšokti ant pilies sienos, kur žvalgai ėjo sargybą. Tą pačią minutę visas kraštas sužinojo, kas buvo įvykę. Pirmas, aišku, išgirdo tos šalies karalius.

Atėjo jis raudonu apsiaustu apsisiautęs, blizgančiu brangiu aukso ir deimantų vainiku, sidabro kardu nešinas. Šypsodamos sutiko jį narsus Arūnas, patenkintas ir laimingas. Visi pilėnai šaukė jam "valio"... Išvermingasis Arūnas buvo priimtas į drąsiųjų karžygių eiles. Jo svajonės išsipildė.

SKRAIDYMO PAMOKA

Gintarė

— Tai, vadinasi, tu lyg ir suaugęs jau. Laikas išmokyti skraidyti, — pasakė varnėnas Šnekorius savo sūnui ir stumtelėjo jį petim.

— Gi tu debesėli baltasai, — aš drimbu! Gelbėkit! — karktelėjo varnėniukas, maldamas orą sparnais ir kojomis.

Tėvukas Šnekorius, kiek per lizdelio kraštą persisvėręs, matė kaip jo sūnus, lyg akmenukas artėja prie šuns būdos.

— Pačią didžiausią tiesą pasakius, gal dar nereikėjo sūnaus išspirti. Nagi, bet jau ir Švilpukai patys lesalo susiieško, ir Triukšmučio namai aptilo...

Taip tėvui begalvojant, sūnelis oru atsimalė iki šuns būdos, ir — dėkui visiems laimingiems vėjams — sėkmingai nusileido ant stogo.

Kad gi pradės jaunuolis čirkšti! O jau kad ims rėkti!

Ir vietoj savo mamos, prisišaukė būdoj lig šiol miegojusį Bukį.

— Ko čia dabar spiegi? — piktai subumbėjo buldogas, pro akies kampą nužiūrėjęs paukštelį.

— Nagi, ir atsiprašau, ir kartu — neatsiprašau. Pati didžiausia nelaimė įvyko. Iš namų iškritau.

— Ach, tu besarmati plunksnotas! Kone už varną didesnis ir "iškritau!" — pamėgdžiojo jį Bukis.

— Kad man tuojau nustotum šaukęs, o tai dar katiną užvysiu! — užbaigė reikalą buldogas, ir jau vėl taikė savo sunkią, mieguistą galvą ant letenų.

— Taigi, ponas Buki, sakau, gal padėtumėt man nu-lipti? — surinkęs visos šeimos mandagumą, nedrąsiai švilp-telejo varnėniukas.

— O gi, kauleliai jūs baltieji! Ir šitas padaras dar drįs-ta paukščiu vadintis! — nebeištvėrė ilgiau buldogas. Ir — kad amtels varnėniuko pusėn. Tas gi, nei sykį nesumažęs kojomis, kad bumbtels žemėn!

— Taip tau ir reikia! Kad taip va jaunesnis būčiau, tai dar ir skraidyt tave išmokyčiau, — jau beveik miegoda-mas vapėjo sau panosėn Bukis.

Staiga iš po azalijos krūmo meilingai sučeksėjo:

— Čia, čia, čia, vaikeli!

— Čia, čia, čia, kūdikėli!

— Tai aš, tavo mamuzė.

— Na, vaikas tai jau aš nebesu. O tuo labiau — kūdi-kėlis, — pyktelejo varnėniukas.

Tai kas, kad iš lizdo krisdamas jis visa gerkle šaukėsi mamos. Gi mandagiai pasikalbėti su ponu Bukiu dar nei vienas suaugęs varnėnas neišdrįso.

— Čia, čia, čia, kūdikėli, — vis šaukė mama.

— Ar neužsigavai, mano vargšeli?

— Ar labai nusigandai, mažutėli? Eikš, išmokysiu skraidyti.

Šnekorienė nieko daugiau nebesakius, tik pa-purrrpt!

savo vaikui iš pasnapės ir jau tupi po rožių krūmu. Varnėniukas pamalė, pamalė sparneliais, ir — nei iš vietos. Pa-leido kojas darban. Strakt! strakt! Pastrykt! — jau prie mamos.

— Čia, čia, čia, sūneli — ir vėl dingo. Paukštelis pakil-nojo sparnus, patrepsėjo kojomis — ir paskui mamą. Bū-tų jis taip aplakstęs visą didžiulį kiemą ir nei sykį oran ne-iškilęs, jei ne viena mažutė Dievo karvytė.

Pastebėjo ją varnėniukas lipančią žolės stiebeliu. Tai buvo pirmas gyvas vabzdelis, kurį jam teko pamatyti. Kaž-kas sujudėjo, sukrutėjo paukštelio viduje.

— Gi tu varnėniuk, Šnekučiuk, pirmus savo paties su-medžiotus pietus tuoj valgysi! — rodos šaukte šaukė jo vi-sos plunksnos.

Nutaike paukštelis jau iš anksto pravertą snapą. Stypt, pastypt! — pradėjo slinkti prie jos, bet vos tik jam priartėjus, Dievo karvytė — bzzt! išskėtė sparnelius ir pa-kibo ore. Varnėniukas, akis ir snapą nutaikęs — vytis! Trypė, trypė kojomis vietoje. Staiga, nei pats nepajuto, kaip pradėjo plasnoti sparnai.

— Sūneli, kūdikėli, — tu jau skrendi! — kažkur apa-čioj džiūgavo jo mama.

— Vai jergutėliau! — čirkštelėjo varnėniukas, ir žnek-telėjo. Kur? — gi kur daugiau, jei ne ponui buldogui Bu-kiui tiesiai į glėbį. Šuo gulėjo iškišęs letenas iš būdos.

— Ir vėl tu čia, nenauda neišpasakytas? — šoko buka-nosis iš būdos, bet varnėniukas, kaip ta Dievo karvytė — pakilo aukštai, aukštai.

— Na, ar aš nesakiau, kad išmokysiu jį skraidyti? — didžiavosi ponas Bukis.

▲ Paskubėkite ▲

atnaujinti “Eglutės” prenumeratą.

“Eglutė” laukia Jūsų laiško.

PUPUČIO PAVASARIŠKAS SAPNAS

Linutė

Puputis gulėjo lovoj ir galvojo. Mama pelė užgesino šviesą, paglostė jo galvutę ir tyliai išėjo.

Puputis galvojo apie žiemą — kodėl sniegas baltas ir ar tikrai saulei gali būti šalta. Jam patiko kai viskas balta, bet jis prisiminė pavasarį, kada visur tiek daug spalvų... Dar daugiau spalvų negu jo naujoj pižamoj!

— Ot būtų smagu, jei gėlės augtų sniege, — svajojo sau Puputis ir pusiau nusižiojavavo — tik pusiau, nes antrą pusę žiovalio spėjo pridengti.

— Dar ko gero miegas ne laiku ateis, o man dar reikia tiek daug svarbių dalykų prigalvoti! — jis pasipurtė ir nuvijo sekantį begėdį žiovilį.

— Būtinai reikia gerą sapną sugalvoti. Visiškai netiktų ketvirtą kartą apie rūgščius agurkus sapnuoti! — nusprendė jis.

Puputis labai norėjo susapnuoti pavasarišką sapną. Mamytė jam pasakojo apie karalaitę Pavasarėlę ir nykštukus Pavasariukus. “Pavasarėlė, Pavasariukai”, šnabždėjo Puputis pats sau, kad sapnas greičiau prasidėtų. Jis užmerkė akis ir ruošėsi apsiversti ant kito šono, tik staiga kažkas jam sutrimitavo tiesiai į ausį:

— Tū-tūtū-tū, tū-tūtū-tū!

— Kas, ar aš, kad aš nieko nepa..., nusigando Puputis.

— Tū-tūtū-tū, karalaite - tėtė ruošia balių-lių-lių, tū-tūtū-tū, — vėl pasigirdo trimito garsas. Pupučio kai-rioji ausis net suvirpėjo į taktą. Jis šoko iš lovos ir paklausė nykštuko (žmogiuko su trimitu, kuris labai nykštukiškai atrodė), kur balius:

— Didžiai, didžiai ger...gir... gar, — bandė Puputis iškilmingai pradėti, bet jis niekaip pačio iškilmingiausio žodžio negalėjo atsiminti.

— Nebandyk žąsiuku apsimesti, nieks neišeis, — truputį subarė jį nykštukas. — Be to, aš taip pat moku tą dainą:

Plaukė žąselė per ežerėlį,
Gir-gir-gir, gar-gar-gar
Per ežerėlį.

— Baliuje galėsim duetą užtraukt. Bet dabar paskubėk, karalaitė nemėgsta ilgai svečių laukti, — greitai užbaigė mokytas nykštukas ir, nusitvėręs Puputį už rankos, kažkur ėmė bėgti mažais žingsniukais. Puputis beveik rیتosi paskui. Jis taip užduso, kad nespėjo nė klausimų paklausti.

— Mes jau čia. Aš tave paliksiu, kad galėtum iškilnėms pasipuošti, o paskui nuvesiu pas karalaitę. Tik žiūrėk man, kad gražiai atrodytum, kai grįšiu, — rimtai prabilo nykštukas ir vėl išbėgo mažais žingsniukais.

Puputis nežinojo, kaip čia reikia jam pasipuošti. Apsidairęs pamatė gėles ir ėmė pinti vainikus. Laimė, kad mama išmokė. “Du didesni vainikai kaip tik tiks ant ausų, o trys mažesni ant uodegytės”, galvojo Puputis, žvalgydamasis nykštuko.

— Na, ar jau? — prisistatė tas pats nykštukas. Puputis vos spėjo atverti snukutį pasakyti, kad “jau”, kai nykštukas vėl jį nutvėrė už rankos ir ėmė vesti.

— Bet, bet, kas čia darosi? — nedrąsiai pradėjo Puputis. Jam jau koks šimtas klausimų prisirinko ir baisiai kuto teno apie ausytes. — Kur mes esam? Ar čia pasakų šalis? Ar čia užburtas takas? Ar mes einam pas karalaitę Pavasarėlę? Ar tu nykštukas Pavasariukas? — bėrė Puputis klausimus.

— Geriau tiek daug nekalbėk, o balsą taupyk! Ar moki dainuot? Ar moki šokt? Ar moki kokią polkutę pagrot? — atšovė nykštukas, dar greičiau ir mikliau negu Puputis.

— Aš... aš moku eilėraštkus deklamuot... Tokius... tokius nelabai ilgus ir nelabai trumpus ir... ir — cyptelėjo Puputis. Čia jau visai blogai. Reikia tiek daug žinoti, o jis tik trijų metukų ir dar nespėjo viską išmokti...

Nykštukas tyliai pažiūrėjo į Puputį ir nusišypsojo.

— Na, nieko. Nesirūpink. Pirmiausia reikės tave išmokyti šokti. Koks čia balius be šokių — ir karalaitė labai mėgsta šokt, — jis paaiškino Pupučiui, jį sodindamas ant didelio grybo.

— Pirmiau negu pirmiausia, tu čia pasėdėk ir pažiūrėk, kaip karalaitė šoka. Gerai išžiūrėk į kojas, kad ir tu galėtum taip daryt... Bet dar vienas reikalas — norėjau tau pasakyt iš anksto, kad nenusigąstum; — ir nykštukas pasilenkė ir pašnabždėjo Pupučiui į ausį. — Mūsų karalaitė

labai mokyta. Ji beveik viską gali daryti, net pasidaryti mažesnė ar didesnė, jei tik panori.

Puputis palingavo galvute ir padėkojo nykštukui. Ši kartą jis visai nenusigando, nes juk visokių karalaičių būna. Paskui prasytrinė akis, kad geriau matytų, pataisė vainikus ant ausų ir pritvirtino tris mažyčius vainikiukus ant uodegytės. Nykštukas, žinoma, tuo tarpu dingo, palikdamas mažus nykštukiškus pėdsakus geltoname takelio smėlyje.

Puputis kantriai laukė baliaus, ypatingai nuostabiosios karalaitės. Pamažu, pamažu pasigirdo labai švelni muzika. Puputis dairėsi aplinkui, ieškodamas muzikantų. Keista, labai keista, bet tik medžiai ramiai ošė, gėlytės lingavo ir žolytė šiureno — jokios kitos muzikos nebuvo. Juo ilgiau peliukas klausėsi, juo gražiau skambėjo. Tik štai — karalaitė jau šoka pievelėj. Nelauktas reginys.

Ji truputį šoko, truputį kalbėjosi su nykštuko sesute (ji buvo labai panaši į tą nykštuką, kuris Puputį taip ilgai globojo), o kartais žvilgčiojo į Puputį. Puputis peliukiškai

nusišypsojo ir, kas keisčiausia iš visų keistų dalykų, jis visiškai karalaitės nebijojo. Jo ausytės taip smulkiai virpėjo, nosytė linksmai krutėjo, uodegytė džiaugsmingai drebėjo, kad net trys vainikiukai ant jos juokingai šokinėjo. Jis ėmė pats sau šnabždėti:

— Pavasarėlė, Pavasariukai, Pavasarėlė...

Šiltutis vėjelis vijo saulės spindulėlį per visą pievą, ir Puputis pajuto kažką šiltą ant savo kaktos.

— Puputi, Puputi, jau... — pasigirdo balsas lyg iš labai toli.

Puputis pravėrė akis ir pažiūrėjo mamytei į akis. Jis truputį patylėjo, ir nustebusiu balseliu prabilo:

— Mamyte, bet tu turi tą patį spindulėlį akyse — lygiai tą patį, kuris šoko su karalaite Pavasarėle ir nykštuku Pavasariuku pievelėje... Mamyte, ar tu žinėjai, kad medžiai, žolė ir gėlės yra muzikantai ir kad...

— Vaikeli, — sušnabždėjo jam mama pelė (ir žinot, jos balsas skambėjo beveik kaip nykštuko), — tu turbūt sušapnavai tikrą pavasarišką sapną!

ŠEIMYNĖLĖ

J. Slėnys

Taip, atsimenu gerai — aijaijai!
Viens, du, trys ir keturi —
Ir gerai, kad ne penki, dar blogiau, jei šeši!
Šeimynėlė tai baisi:
Du maži,
Du didesni.
Ot, neklaūžados visi, ir pikti —
Margis sako: Au, pikti!
Micė sako: Miauu, visi!!
Na, sakyk, ar tiki?
Jeigu ne, skaityk toliau, pasakyti nebijau!

Almis, Aida ir Andriukas —
Dar ne viskas,
Pats mažiausias Alvitukas.

Ot, vaikiukas!
Džiaugė mama ir tėtukas — koks gražutis...
Sužinojo jie netrukus koks per paukštis tas berniukas.

ŠŠŠ tik tyliai, pašnabždėsiu, koks jis buvo,
Tik ne garsiai, nes baisu kokių randasi vaikų.

Verkia, rėkia visą dieną,
Šaukia, kaukia susiraukęs.
Pirma stena, ir mekeną,
Paskui klykia — tai išdykęs!
Alvituko kakarinė skamba per visus namus.

O antroji iš eilės
Seka Aida — jos plaukučiai kaip lėlės,
Tik kai valgyt ji pradės,
Visą dieną išsėdės, ar su šaukštu kaukšt per galvą
Kokiam broliui dės.

Trečias Andrius, gal Andriukas, nežinau —
Neįmatau.
Jis tris dienas nesiprausęs, gal daugiau —
Nežinau.
Susivėlęs, pasišiaušęs, kai mačiau —
Nepažinau.

Dar ne viskas, dar tik trys,
Tas ketvirtas tai Almys.
Tai peštukas - vilkas jį kada prarys!
Muša Margį, spiria Micę,
Mėto šaukštus ir šakutes.

Ketvertukas mat puikus —
Reik tvarkyti tuos vaikus.
Margis sako: Būtinai!
Micė pritaria: Tikrai!
Bus ramu šiuos namuos,
Kai tie ožiai išvažiuos.

Susitarę taip slapta,
Ėmės darbo jie rimtai.

Alvitukas kai užriko,
Micė kniaukė, Margis lojo,
Kad vaikiūkštis išsigando.
Net sucrypt dabar nebando.

Aidai Margis už suknelės,
Nutempė tuoj pat nuo stalo.
Valandą užteks sėdėt,
Čia ne laikas pailsėt!

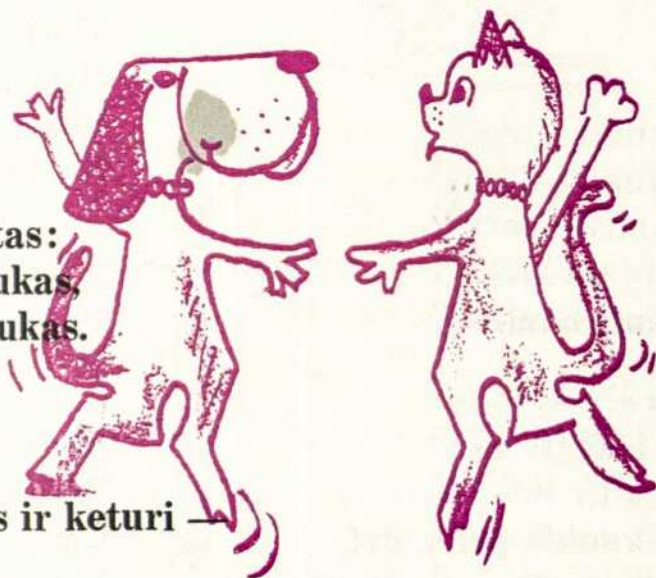
Andrių Micė šmurkšt aplaižė,
Margis stūmė šmakšt į kairę —
Suskaičiavo jie viens, du,
Andriaus veidas jau švarus!

Tik dar vienas, tai Almys,
Margis šitą patvarkys.
Capt už kojos ir užteks,
Muštis jam tikrai pakaks!

Ar ne puiku — aijaijai!
Čia visai kiti vaikai.

Na ir viskas
Ir VALIO!
Ketvertukas pamokytas:
Almis, Aida ir Andriukas,
Net mažiausias Alvitukas.

Ta progele mes visi
Šoksim viens, du, trys ir keturi —
“Bitute, pilkoji”!

KONKURSAS "EGLUTĖS" SKAITYTOJAMS

"Eglutė" skelbia **konkursą** metinės šventės proga. Jame gali dalyvauti visi **"Eglutės"** skaitytojai iki 15 metų amžiaus. "Eglutės" šventės metu, birželio 5 d. 1966 m., Putname bus konkurso darbų paroda su premijų įteikimu. Jei gu laimėtojai negalės dalyvauti šventėje, premijos bus pasiųstos paštu. **Pirma premija — \$25.00; antra premija — \$15.00; trečia premija — \$10.00.**

Uždaviniai:

1. Parašyti **pasaką** arba **eilėraštį**, naudojant žemiau duotus žodžius betkokioje formoje ir betkokia eiga. Rašinėlis gali būti trumpas ar ilgesnis, bet **ne ilgesnis** kaip 200 žodžių.

avietė

ugnikalnis

prieblanda

tankus

vasarop

bumbėti

liūnas

pabėgti

žvaigždutės

sušokti

mėnesiena

tyvuliuoti

2. Nupiešti **vieną iliustraciją** savo sukurta pasakai ar eilėraščiui. Rašinėliai bus vertinami pagal originalumą ir taisyklingą lietuvių kalbos vartojimą, o piešiniai — pagal originalumą ir atitikimą rašinėlio minčiai.

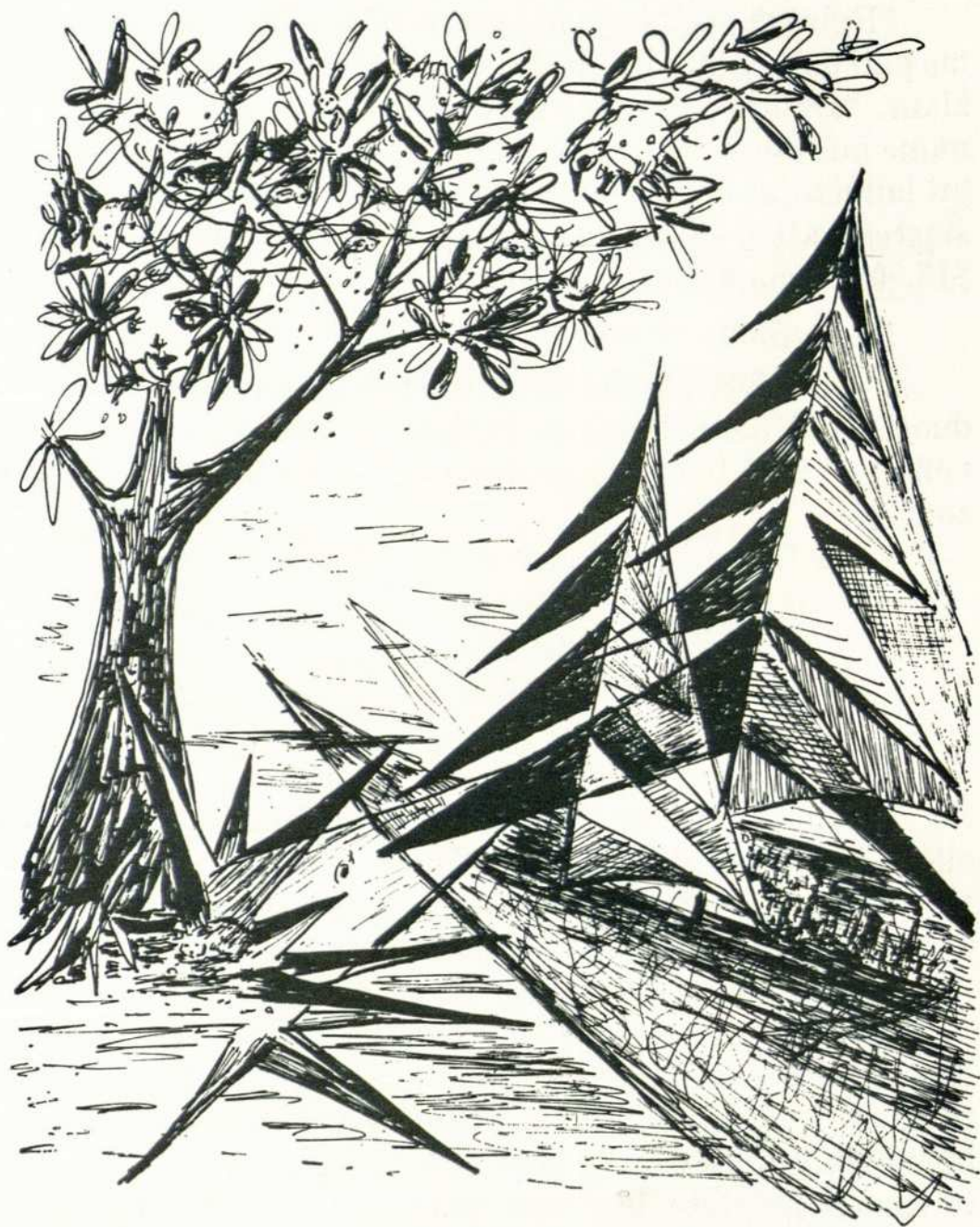
Konkursinius darbus reikia prisiųsti iki **gegužės 16 d.**

Rašinėlis ir piešinys turi būti pažymėti **slapyvardžiu**. Ant vokelio užrašykite slapyvardį, o į vidų įdėkite savo tikrą pavardę ir vardą, amžių ir antrašą. Vokelį užklijuokite ir įdėkite į didesnę voką kartu su rašinėliu ir piešiniu. Ant to voko užrašykite "Eglutės" adresą ir įmeskite į pašto dėžutę, kad paštininkas jį atneštų į "Eglutės" tėviškę.

Kurie dar nemokate lietuviškai rašyti, galite paprašyti tėvelių jūsų mintis užrašyti, bet siųskite tik savo originalias mintis ir savo pačių sugalvotus sakinius.

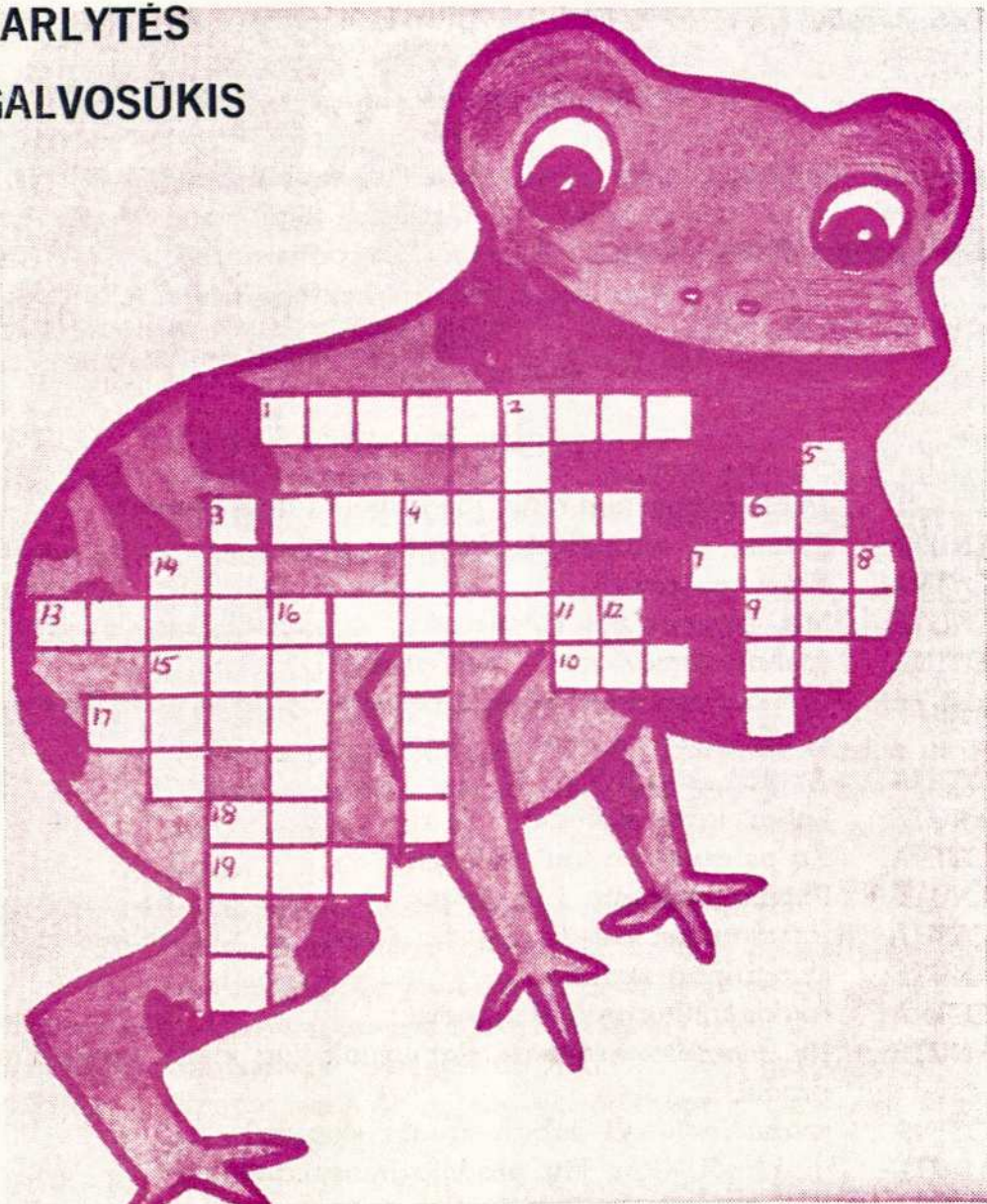
**VISI PARODYKIME SAVO TALENTUS
IR DALYVAUKIME "EGLUTĖS" KONKURSE!**

PASLÉPTI PAVEIKSLAI

Šiame dideliame paveiksle bandykite surasti šiuos paslėptus dalykus: 7 paukščiukus, 7 kačiukų galvas, gulinčią katę, kiškį, moters veidą, stovintį vyrą, mažą laivuką, didelį laivą, žuvies galvą ir paslėptą miestą.

VARLYTĖS GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Vyturis.
3. Švelnus paukštis.
6. Štai!
7. Kokiu laiku?
9. Dainos dalis:
..., ..., ..., ri-ta.
10. Naminis gyvulys.
13. Paukščių garsas.
15. Daugiau.
17. Mergaitė be batų yra...
18. Išsireiškimas.
19. Aš man; jis, ...

Žemyn:

2. Mes suradom (sutrump.).
3. Varlės mėgsta
4. Užjausti.
5. Vaikų labai mėgiamas maistas.
6. Šio galvosūkio gyvulėlis.
8. Išsireiškimas.
11. .., tu, jis, ji.
12. Kartu, prielinksnis.
14. (spalva) šuo.
16. Traška.
18. Mergaitės vardas.
(Atsakymai 31 psl.)

MAMA

Vaizdelis Motinos Dienai

J. Bertulis

SCENA XI.

(Motina ima tvarkytis. Įbėga verkdamą Danutė).

- DANUTĖ: Mama, aš skaudžiai užsigavau petį.
MOTINA: Kaip tas įvyko?
DANUTĖ: Mes sokome pel vilvelę...
MOTINA: *(perkirsdama)* gal — per virvelę?!
DANUTĖ: *(sunkiai tardama)* Ššokau per virvelę. Man paslydo koja, ir aš usigavau į tvolą... tvorą.
MOTINA: Ar dar skauda?
DANUTĖ: Labai, labai skauda.
MOTINA: Ką aš galėčiau tau padaryti?
DANUTĖ: Papūsk, mamute, į tą vietą.
MOTINA: *(atsmaukusi rūbelius, pučia į petį)* Ar jau nebeskauda?
DANUTĖ: Dar truputį skauda.
MOTINA: *(pakinknojus galva)* Praeis!
DANUTĖ: Ne, mamute, nepraeis. Pabučiuok į tą vietą, tada tikrai praeis.
MOTINA: *(pabučiuoja)* O dabar, ar dar skauda?
DANUTĖ: *(linksmi)* Jau, jau pradėjo nebeskaudėti.
MOTINA: Kad būtum sveikesnė, dar sūrio šmotuką duosiu. Gali dar truputį pažaisti, kol šilta ir gražu.
DANUTĖ: *(pabučiuoja motiną ir linksmi išbėgdama)* Dėkui, mamute.

SCENA XII.

(Įbėga Sigitas, nešinas batuką. Viena koja basa)

- SIGITAS: Mama, man prairo batukas, pirštas lenda lauk. Nebegaliu futbolą spardyti.
MOTINA: Parodyk.
SIGITAS: *(rodydamas)* Ve, ve, kur prairo. Jeigu dar sykį būčiau paspyręs, koja taip ir išlystų.

MOTINA: Hm, reikės susiūti. Gerai, kad savo laiku atnešei. Aukis kitais batais, kol susiūsiu.

SIGITAS: (*džiaugsmingai*) Ar tais naujais?!

MOTINA: Gali naujais.

SIGITAS: (*bučiuodamas į žandą*) Dėkui, dėkui, mamute. Aš turėsiu good time! (*išbėga*).

MOTINA: (*apžiūrinėdama batuką*) Bet man atrodo, kad teks batsiuviui nunešti. Man pavojinga siūti.

SCENA XIII.

(*Ibėga Jonukas ir Mindaugas*).

JONUKAS: Mama, mama, žinai ką! — Vytukas giriasi, kad jo dėdė yra Lietuvos karalius. Aš jį išvadinau melagiu, gyrūnu.

MINDAUGAS: Ir už tai jis Jonuką primušo.

MOTINA: Nereikia jo erzinti. Žinote, kad jis yra didelis peštukas.

JONUKAS: Mama, mama, ar iš tikrųjų Vytuko dėdė yra Lietuvos karalius?

MOTINA: Vytautas Didysis buvo Lietuvos valdovu, didžiuoju kunigaikščiu prieš 500 metų. Iš anų laikų tas vardas perėjo į kitus lietuvius. Vytukui yra kai kas pasakęs juokais, kad Vytautas Didysis yra jo dėdė, o jis tam pilnai patikėjo.

MINDAUGAS: Tu, tetule, viską žinai, viską supranti.

JONUKAS: Tu esi mums tikrai geriausia iš viso pasaulio motinų. (*glaudžiasi*) Ką mes darytumėm, jeigu tavęs nebūtų?!

MINDAUGAS: Mes visi tave iš tikrųjų labai mylime.

JONUKAS: Net nepykstame, kad tu į mus su diržu pasisuki.

MOTINA: (*šypsodama*) Ar nebūtų geriau, kad diržas sau ramiai ant sienos kabotų?

JONUKAS: (*kasydamas pakaušį*) Kad, mamute, kartais man užaina stiprus noras padūkti, pašdykauti. Ir nepajunti, kaip perėini į pasiutimą.

MINDAUGAS: O kai gerokai padūkstame, tada ir pamokos lengviaus duodasi išmokti.

MOTINA: Kitą sykį, kai norėsite pašdykauti, bėkite palaistyti daržą, pašluoti kiemą, išrauti piktžoles. Bus ir sveika ir naudinga.

MINDAUGAS: Ne, tetule, taip dirbant negalima iš vidaus, iš krūtinės išmesti to, kas ten yra susikaupęs.

JONUKAS: Ot, kai pašdykauji, tuojaus lengviaus ant širdies pasidaro.

MOTINA: O kaip mokykloje, ar irgi klasėje išdykaujate?

MINDAUGAS: Nors ir labai norėtumėm, bet mokytojas griežtas, laike pamokų turime sėdėti ramiai. Kitaip — baudžia.

JONUKAS: Užtat pertraukos metu — ir jis su mumis paisdykauja.

MOTINA: Reiškia, nepykstate, kad jis yra griežtas?

MINDAUGAS: Ne, jis tikrumoje yra geras.

JONUKAS: Taipgi ir panelė mokytoja.

MOTINA: O dabar, ar dar norite pasilakstyti?

JONUKAS: Taip, mamute, dar noriva.

MINDAUGAS: Draugai mūsų laukia. Mes vedame karą su kryžiuočiais.

MOTINA: Jonuk, nubėktum velyk į krautuvę druskos parnešti.

JONUKAS: Druskos?! Ne, mamule, to aš negaliu padaryti.

MOTINA: Kodėl negali?

JONUKAS: Kai druskos parnešiu ir ją tau atiduosiu, mudu susipyksiva.

MOTINA: Bet jeigu duodamas druską man gražiai nusišypsosi žiūrėdamas į akis, tąsyk nesusipyksiva.

JONUKAS: (linksmi) Gerai, mamute, tau aš viską, viską padarysiu.

MINDAUGAS: Aš irgi tau, tetule, mielai viską padarysiu. Tu esi mums labai gera motina.
(Abudu linksmi išbėga).

SCENA XIV.

MOTINA: (viena) Mama, mama, iš visų pusių vis tegirdžiu. Mama turi būti ir mokytoja, ir gydytoja, ir siuvėja, ir batsiūvys, ir auklė, ir maitintoja. Tikrai, laimingi yra tie vaikai, kurių motinos yra gyvos. (Susigriebus) Na, gana stovėti, reikia eiti ir man į krautuvę vaikams kai ko nupirkti (apsirengia, pasiima krežuliuką, ir išeina).

SCENA XV.

(Atsargiai įbėga Marytė. Apsidairo, pasižiūri per langą. Pribėgusi prie durų su ranka pamoja, kad vaikai sueitų. Vaikams suėjus, sako):

MARYTĖ: Vaikai, mama išėjo į krautuvę. O jūs, ar užmiršote, kad šiandie yra motinos diena?

VAIKAI: (vienas po kitam) O-o-o! Tikrai?! Visai pamiršome! Gerai, kad priminei!

MARYTĖ: Visi turime skubiai atnešti sode nupintą vainiką iš lapų ir gėlių. Jums apie tai nesakiau, kad per anksti nepranešumėte kitiems.

SIGITAS: O ką mes su tuo vainiku darysime?

MARYTĖ: Su tuo vainiku apkaišysime duris, ir kėdę, ant kurios pasodinsime mamą. Pasikviesime savo mokslo draugus...

BIRUTĖ: (*Džiaugdamasi*) Ot bus linksma ir gražu! (*suploja rankomis*).

SIGITAS: Aš bėgsiu tuojaus sukviesti savo draugus!

MARYTĖ: Ne, palauk, paklausyk. Kai mama bus virtuvėje, viską paruošime ir užtrauksime "Ilgiausių metų". O kai mama ateis, padovanosime jai gėlių, pasodinsime į kėdę, ir jai padainuosime, ir pašoksime, ir padeklamuosime, ką mokykloje išmokome. Sutinkate?

VISI: (*vienas kitą perkirsdami*) Valiol! Puiki mintis! Eikime, paskubėkime, kol mama negrįžo. Aš pasakysiu vaikams, kad ir jie prisidėtų. (*visi linksmi išbėga*).

SCENA XVI.

DANUTĖ: (*likusi viena*) Aš mamutei dovanosiu tą pinigėlį, kurį man davė saldainiui nusipirkti. (*Tvarkosi, šluosto dulkes ir kombinuoja*) Ką aš galėčiau mamutei pasakyti?! (*Sustojusi galvoja*) A, žinau. Aš jai pasakysiu eilėrašį: "Mamytei". Po to, pašoksiu. (*Jeigu negali šokti, tegul padainuoja*). Kaip čia būtų geriau?! (*Repetuoja*).

SCENA XVII.

(*Mergaitės atneša nupintą vainiką. Marytė įsakinėja ką kas turi daryti: kas vainiką sega, kas kėdę dabina*).

MARYTĖ: O Mindaugas, eik ir lauk mamos sugrįžtant. Padėk jai nešti pirkinius. Vesk ne pas mus, bet tiesiog į virtuvę. Kol mama ten apsitvarkys, mes irgi jau būsime pasiruošę.

MINDAUGAS: (*Išbėgdamas*) All right!! Aš moku tetą pralinksinti. Kai pamatysiu grįžtančią, per langą pasakysiu.

MARYTĖ: O kiekvienas iš jūsų galvokite dirbdami, kaip mamą pasveikinsite, ją pasodinus į kėdę. Dar primenu, kad turėsite ateiti į kambario vidurį, gražiai padarysite pasilenkimus, arba knikselį ir... Arba, ne, aš būsiu pranešėja. Aš žinau kas ką mokate. Tad iš eilės iššauksiu jus. Bet, kad nesusipainiojus, turiu susirašyti.

MERGAITĖS: Labai gerai, tu žinosi ką mes geriausiai mokame. (*Tvarkydamosi niūniuoją, berniukai atsargiai išdykauja, Marytė rašo, sustatinėja programą, laikas nuo laiko pagalvojusi. Sigitas įkiša galvą per langą*).

MINDAUGAS: Jau grįžta. Bėgu pasitikti.

MARYTĖ: Gerai, mes jau pasiruošusios. (*Mergaitėms*) Paruoškite puokštelę gėlių. Kai mamą pasodinsime, paduosite, ir užtrauksime "Ilgiausių metų". Po to, atliksime programą.

Bet kur tie kiti vaikai, kad negrižta. Sigitas ketino parsivesti, ir nei patsai negrižta, nei vaikų neatveda. (*pamačiusi, kad ateina*) Aha, jau ateina. Gerai, kad nepavėlavo.

SCENA XVIII.

(*Vaikai sueina į sceną. Visi klausinėja Marytės, ką jie turės daryti.*)

SIGITAS: Ve, matote kiek daug vaikų suradau. Jie visi nori mūsų mamutę pasveikinti.

MARYTĖ: Sigitas tur būt sakė, kad kiekvienas pasakysime mamai po eilėraštuką, arba padainuosime ką kas gali. Aš žinau ką jūs mokate, todėl iš eilės iškviesiu ir jūs tą atliksite Gerai?

VISI: Gerai, gerai. O, aš žinau gerai. BERNIUKAI — mes jau vainiką pakabinome gerai.

MARYTĖ: Tad galime čia pakviesti mamutę. Danute, eiva pakviesiti mamutę. (*Išeina*).

SCENA XIX.

(*Marytė su Danute išeina. Likę tvarkosi, dabinasi. Kai kas ima niūniuoti, arba rūbelius tvarkyti, gėles tvarkyti, stalą papuošti. Ir nuolat žiūrinėja į duris. Marytė ir Danutė įveda motiną.*)

SCENA XX.

MARYTĖ: (*motinai sustojus*) — Brangioji mamute. Šiandie yra motinos diena, brangi mums ir tau, mamute, diena. Tu esi mūsų geriausia mamutė. Mes tave labai, labai mylime. Todėl širdingai sveikiname ir linkime ilgiausių metų. (*Visi užtraukia "Ilgiausių metų"*).

MARYTĖ: O dabar, mamute, prašau sėstis. Mes neturime jokių gerų dovanų tau, todėl, kad geriaus tave pagerbus, parodysimė, ką mes mokykloje išmokome. (*Motinai atsisėdus, pribėga prie jos Danutė*).

DANUTĖ: Mamute, mano mylima mamute, tu man davei pinigėlį, kad nusipirkčiau saldainį. Bet tu man esi brangesnė negu saldainis, tad aš tau pinigėlį dovanoju.

MOTINA: (*imdama pinigėlį*) Vaikučiai, brangiausia jūsų dovana man yra jūsų gera širdelė. Tokių širdelių už pinigus nenupirksi. Aš jums labai, labai dėkoju, ir jaučiuosi labai laiminga. Visad prašysiu Dievulio, kad jums suteiktų palaimos moksle ir sveikatoje. (*Danutė pasilieka šalia motinos*).

LINKSMIAU

Vienas vyras: Tikrai sutaupiau daug pinigų, kai nusipirkau savo naują radiją.

Antras vyras: Kodėl taip manai?

Pirmas vyras: Kai sudėjau visas radijo dalis, dar liko 67 dalys.

Burtininkė: Jūs netrukus keliausite ir susilauksite didelio pasisekimo.

Vairuotojas: Tikrai! Nejaugi nuvažiuavęs į miestą ir surasiu vietą pastatyti mašiną!

— Vakar negalėjau ateiti į darbą, nes labai sirgau, ponas viršininke.

— Aha! Bet juk tave mačiau važiuojantį dviračiu...

— A, aš kaip tik skubėjau daktarą pašaukti.

— Ar ten tavo tėvelis taip knarkia?

— Jis visai neknarkia. Jis sapnuoja pikta šunį, kuris urzgia.

— Pauliuk, ką tu ten skaitai apie vaikų auklėjimą?

— Niekas, mamyte, tik norėjau pasitikrinti, ar esu gerai auklėjamas.

— Žiūrėk, vaikel, ar ne nuostabu, kaip maži viščiukai išsiritę iš kiaušinio?

— Taip, tėveli, bet man dar nuostabiau, kaip jie ten įlenda!

MARYTĖ: Mamute, tu esi mūsų geriausia "publika". Mes esame pasiruošę atlikti programą.

Prašau užimti savo vietas. Pradėsime programą su giesme.

(Programoje gali būti: deklamavimai, skambinimai, dainavimai, šokiai solo arba tautiniai šokiai, berniukai gali parodyti kokį juokingą triuką, mergaitės kokį žaidimėlį ir t. p.)

MARYTĖ: (programai išsekus) Mylima mamute, tave pagerbėme iš visos širdies. Tavęs mes niekad, niekad neužmiršime. Bet, mes taipgi negalime užmiršti mūsų mylimo krašto — Lietuvos, kuri tave išaugino. Todėl jį pagerbdami, programą baigsime su tautos himnu.

(Visi gieda Tautos Himną. Užulaida palengva užtraukiama).

SNIEGO PILIS

Birutė Vindašienė

— Na, tai ko visi taip tyli?
Pastatykim sniego pilį!
Šis sumanymas puikus
Tuoį išjudino vaikus.

Rieda sniego kamuoliai,
Dirba rankos taip uoliai...
Susijaudinę, sušilę,
Jie pastatė sniego pilį.

O prie durų, tai ne juokas,
Stovi sargas, kaip apuokas,
Kibiras ant jo galvos, —
Jis per naktį nemiegos.

Tai ne vėjas sniegą pustė, —
Iš kažkur atskrido gniūžtė...
— Ei, vyručiai, koks čia vylius?
Reikia mums kovot už pilį!

Krinta gniūžtė jau ne viena,
Bet tvirta pilaitės siena.
Ir kovotojai nemiega —
Skraido šūviai šviežio sniego.

Skamba, šūkauja balsai, —
Bet sutemo jau visai,
Ir kovotojai jauni
Išsiskirstė prietemy.

Tylu, gera ir malonu,
Tik su kibiru ant šono
Stovi sargas prie pilies
Iki saulė patekės.

MANO SAPNAS

Buvo naktis. Vis negalėjau užmigti. Kartais svajojau, o kartais tik žiūrėjau į kitų namų šviečiančius langus. Man taip besvajojant, atėjo įdomi mintis. Kaip būtų, jeigu aš nuvykčiau į Lietuvą?

Nepajutau kaip užmigau ir pradėjau sapnuoti įdomų sapną. Atsiradau labai gražioj šaly. Pievos buvo pilnos gėlių, lakštingalos čiulbėjo, gegutės kukavo, medžiai šlamėjo vėjuje. Mėlyni upeliai tekėjo į vienas kitą. Ežeruose plūduriavo tikros gulbės tokios baltos, net baltesnės už sniegą.

Toliau paėjus pamačiau aukštą pilies bokštą. Pradėjau bėgti pirmyn. Pilies durys buvo atviros. Užlipau aukštais laiptais į viršų. Įėjau į didžiulę salę, kurioje buvo sostas, padarytas iš aukso. Sostė sėdėjo vyras su žibančiu kardu. Tas vyras atrodė stiprus ir išmintingas. Bet aš nebedrįsau artyn eiti. Tada jis pažvelgė į mane ir paklausė: "Iš kur tu?" "Iš Amerikos" — atsakiau. "Iš Amerikos? Tokio krašto niekad negirdėjau, nors daug kraštų lankiau, daug kariavau", — pasakė nepažįstamasis. "Koks jūsų vardas?" — paklausiau. "Vytautas", — atsakė. "Ar tai gali būt Vytautas Didysis?" "Taip", — atsakė — "Aš esu Vytautas Didysis".

Išsigandusi pabudau ir pašokau, net antklodę nukapsčiau.

*Jorūnė Girniūtė, 10 metų
Bostono Lituanistinė Mokykla*

RYKLYS

Kartą turėjau labai baisų nuotyki. Norėčiau papasakoti "Eglutės" skaitytojams.

Vieną vasaros dieną buvau pelkėse su savo draugais. Mes visi sėdėjom ant akmenų ir žaidėm. Domui jo mėgiama lazda iškrito iš rankų. Ji įkrito į vandenį, ir jis manęs paprašė paimti, nes aš buvau drąsiausia. Jaučiausi kaip tikra didvyrė, nes jis manim pasitikėjo.

Aš atsiguliau ant akmenų, o mano brolis Antanas ir jo draugas mane laikė už kojų. Bijojau, kad koks ryklys manęs neįtrauktų į vandenį. Nežinau, ką mano draugai galvojo — gal tą patį. Pagalvojau, kad tik jie neišsigastų ir nepaleistų manęs į vandenį. Kaip tik ta mintis perėjo per galvą, pajutau, kad draugai mane paleido. Kritau tiesiai į vandenį galva žemyn. Atrodė, kad pataikiau į ryklio nasrus. Pradėjau baisiai rėkti. Berniukai išsigando ir išlakstė. Maniau, kad ištikus metus kapsčiausi pelkėje ir kad ryklys mane laikė už kojų. Galvojau, kad ten amžinai pasiliksiu. Netrukus mama atbėgo ir nuvarė į vonią maudytis. Buvau visa purvina.

Kai tėvelis grįžo iš darbo, mama jam papasakojo mano nuotyki. Tėvelis pradėjo juoktis — nežinau iš ko, ar iš ryklio ar iš manęs.

*Elena Rygelytė
Monroe, Conn.*

GRUPĖMIS DEKLAMUOJAMI EILĖRAŠČIAI

“EGLUTĖS” ŠVENTĖS METU

1966, birželio 5 d.

I-oji grupė:
vaikams 5 ir 6 metų

VILKAS

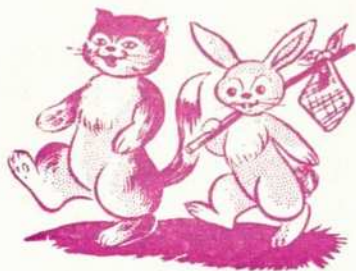
Pr. Imsrys

Gale lauko
teka upė.
Už tos upės
vilkas tupi.

Jis išgaudė
aveles
ir išdraikė
vilneles.

Vilkas pilkas
piktas sėdi.
Iltis rodo —
nesigėdi.

Ei, vyručiai,
vilkui — pokšt!
Bus vilkeliui —
keberiokšt...

II-oji grupė:
vaikams 7, 8 metų

VARDŲ DAINELĖ

Vytė Nemunėlis

Rida-rida, rida-dai,
Žydi jau visi žiedai:
Žydi pienės,
Ir žibutės,
Ir purienos
Pasipūtę,
Daug margų, ir daug baltų
Ir šimtų šimtai kitų...

Tra-lia, lylia, o-čia-čia,
Jau visi paukšteliai čia:
Ir gegutė,
Ir garnys,
Ir lakšutė,
Ir genys, —
Čiulba-ulba, trū-tu-tū
Ir šimtų šimtai kitų...

Tindi-rindi, rida-dai,
Gražūs mūs visų vardai:
Algis, Rimas
Ir Nijolė,
Saulė, Dalius
Ir Danguolė,
Daug Biručių, Vytautų,
Ir šimtų šimtai kitų...

III-oji grupė: vaikams nuo 9 metų

PASAKĖLĖ

Nijolė Jankutė

Pasakysiu pasakėlę,
Kaip nykštukai pieną gėrė.
Po lašiuką kliuku-kliuku
Iš mažyčių puodeliukų.

O ant stalo dar ragaišis,
Kad skanesnės būtų vaišės,
Eglės spygliu suraikytas
Gėlių dulkėm nubarstytas.

Tie mažyčiai puodeliukai
Buvo ažuolo giliukai.
Stalas, lapeliu apklotas,
Buvo baravyko kotas.

Tai nykštukai čia puotavo
Ir linksmas dainas dainavo.
Barzdas glostė, valgė, gėrė...
Ak... nutrūko pasakėlė...

BUS SMAGU DEKLAMUOTI “EGLUTĖS” ŠVENTĖS PROGRAMOJE!

ATSIUSTA PAMINĖTI

ŽAIŽARAS. *Daumantas Čibas.* Pasaka mažiems, teisybė dideliems. Iliustravo dail. A. Korsakaitė-Sutkuvienė. Didelio formato. Išleido “Lietuvių Dienų” leidykla, 4364 Sunset Blvd., Los Angeles, Calif. 90029. Kaina \$1.50

Žaižaras — vardas jauno kalvio, kuris išaugęs nepaprastai stiprus nebesitenkina tėvo kalve ir, nusikalęs sau didžiulį plaktą, išeina į pasaulį. Bekeliaudamas atranda pavergtų žmonių šalį, pavergėjus išvaiko, žmones išlaisvina. Kai jau šalis gražiai tvarkosi ir žmonės laimingai gyvena, Žaižaras parsiveda į tą šalį (pasirodo, ji besanti Lietuva) savo senuosius tėvus, pastato naują kalvę ir visi laimingai gyvena.

Varlytės galvosūkio atsakymai (psl. 21): Skersai — 1. vieversys, 3. balandis, 6. ve, 7. kada, 9. rai, 10. šuo, 13. čiulbėjimas, 15. dar, 17. basa, 18. ak, 19. sau. Žemyn — 2. radom, 3. balas, 5. ledai, 6. varlė, 8. ai, 11. aš, 12. su, 14. rudas, 16. braška, 18. Asta.

ALP 1785

Larch.

KOVO

ŠVENTĖS IR VARDINĖS

1. Albinas, Antonina / Tulgaudas, Rusnė
2. Heraklas, Januarė / Eitautas, Naida
3. Ticianas, Nonita / Uosis, Tulnega
4. LIETUVOS GLOBĖJAS — Šv. Kazimieras
Liucijus / Daugvydas, Virda
5. Klemensas, Gerasimas / Vydotas, Giedrė
6. Perpetua ir Felicita / Novilas, Raminta
7. Tomas Akvinietis / Rimtautas, Galmė
8. Jonas iš Dievo, Veremundas / Seibutas, Gaudvilė
9. Dominikas Savio, Vitalis / Žygintas, Visgaila
10. Augijus, Emilis / Visvydas, Nindra
11. Kandidas, Aurėja / Gedimtas, Eigustė
12. Grigalius Didysis, Fina / Galvirdas, Vinmantė
13. Agnelis, Patricija / Liutavaras, Vaiga
14. Kirinas, Matilda / Sugardas, Viligaila
15. Klemensas, Marija, Matrona / Tautas, Gunta
16. Megingaudas, Euzebija / Vaidotas, Nirgunda
17. Patrikas, Gertruda / Gendvilas, Varūna
18. Kirilas, Sibilė / Eimutis, Saulė
19. Juozapas, Alkmundas / Vilas, Nautilė
20. Benignas, Kaldija / Žygimantas, Vilė
21. Benediktas, Klemencija / Nortautas, Sanga
22. Oktavianas, Kotryna / Linas, Gantė
23. Juozapas Oriolis, Akvilė / Galingintas, Vismantė
24. Gabrielis, Hildelita / Daumantas, Nika
25. **MARIJOS APREIŠKIMAS**
Heraldas, Dula / Vaišvilkas, Kantė
26. Kastulas, Felicita iš Paduos / Arbutas, Gila
27. Jonas Damaskietis, Lidiya / Ramotas, Rūta
28. Tutilas, Osburga / Rimkantas, Girma
29. Sekundas, Diemuta / Kernius, Almantė
30. Regulas, Kvirinas / Vinotas, Meda
31. Aldas, Balbina / Ginas, Vartvilė

“EGLUTĖ” sveikina visus, kurie švenčia vardines!

91.189322